

EL GRAN VIATGE

- Tira't cap allà!

- No, no podem - va dir un dels mitjons- aquí estem ben atapeïts!

I és que dins del calaix dels mitjons blancs del pare, ja no hi cap ni una agulla! Tots els mitjons estan ben juntets i de vegades es queixen perquè no hi caben!

- Ja us podeu preparar!- va cridar un dels mitjons- s'acosta Nadal i segur que al pare li regalaran més mitjons per fer esport d'aquella botiga tan gran de Lleida... com es diu? Aquella on no trobes mai el que busques però sempre acabes comprant alguna cosa! Només ens falta això!

Feia un goig que enamorava aquell calaix. Els mitjons **sempre al seu lloc, ben posats, ben endreçats**, blancs com la neu, com la farina, com la llet blanca... la de vaca, no aquestes llets d'ara d'ametlles i civada i no se sap què més...

Uns dies abans de Nadal, la mare posava rentadores i un dels mitjons blancs va caure per error dins el cossi de la roba de color.

- Renoï! Quin viatge, tu!- exclamava el mitjó - Hola? On som? **Que estic sol?**- quan se'n va adonar que la seva parella no viatjava amb ell, es va començar a posar nerviós. I és que els mitjons també es posen nerviosos quan canvien les seves rutines, i més quan els fas anar sols, perquè **tota la vida han anat de dos en dos**.

Ai, beneit... aquest mitjó no sabia pas que **el seu viatge** estava a punt de començar. I espera que esperaràs, el mitjó blanc tot sol es va quedar enmig d'un munt de roba de color.

-Què hi fas aquí blanquet?- se'n reien uns mitjons estampats de guepard, que es veu que aquest any està molt de moda però que és ben lleig en realitat.

- S'ha quedat mut- li deia un pantaló vermell mirant-se'l per sobre la cintura.

El mitjó blanc no deia res, estava ben nerviós. De cop, tota la roba va començar a moure's i sense adonar-se'n va fer cap dins la rentadora.

- No, si us plau! Jo sóc un mitjó blanc! **No em podeu barrejar** amb tota aquesta roba de colors! – cridava el mitjó, però era massa tard. L'aigua va començar a entrar dins el tambor i després el detergent i en acabar el suavitzant (el que estava d'oferta al 50% la segona unitat, perquè a casa aprofiten les ofertes del mes, que la crisi està a tot arreu). Quan la rentadora es va aturar, tota la roba de color va parar de fer-li bromes. El mitjó no sabia com posar-se, no volia ni mirar-se. Tenia molta por.

- Encara **sóc normal?**- es preguntava.

Quan la mare va treure la roba de la rentadora, va dir:

- Vaja, s'ha colat un mitjó blanc entre la roba de color i ara s'ha tenyit de vermell.

El mitjó blanc es va desmaiar del shock. Quan va recuperar la consciència, ja tornava a estar dins el calaix dels mitjons blancs, però ara estava sense parella i era de color vermell. Estava sol, al fons, en un racó. Alguns mitjons el rebutjaven, ni se'l miraven, perquè no era igual que ells, **no era normal**. El mitjó va perdre la **il·lusió, tenia por**.

Potser un bon psicòleg de mitjons l'hagués pogut ajudar. Van passar els dies i va prendre una decisió: va fer uns passos endavant i es va col·locar a la primera filera del calaix. Va fer front a la por a **ser rebutjat**, a la por a **fer el ridícul**, a la por a **estar sol**. L'endemà, la Carla va obrir el calaix dels mitjons blancs de fer esport del pare. Va obrir aquell calaix, com els obre tots, perquè és una nena amb molta curiositat per tot el què l'envolta. I li va cridar l'atenció un mitjó vermell que hi

havia davant de tot. El va estirar i se'l va endur cap a baix on eren els seus pares.

Quan els pares la van veure amb el mitjó a la mà, ella es va avançar a dir-los:

- M'agrada aquest mitjó perquè es **diferent**. Què us sembla si el decorem junts?

A tots tres els va semblar molt bona idea. Van agafar el mitjó, el van estirar sobre la taula del menjador i, com si fos un quiròfan, van començar a moure tisores, fil, agulla, cotó fluix, purpurina.... potser no n'hi ha de purpurina als quiròfans però segur que si n'hi hagués serien més divertits.

En acabar, tenien davant el mitjó de Nadal més divertit i brillant que havien vist mai.

Tenia la lletra C de Carla en un costat, amb la part de dalt coberta de cotó fluix. Era ben bonic!

Tots tres van decidir posar-lo en un lloc d'honor durant totes les festes de Nadal, ja que la Carla va decidir que aquell mitjó tan **especial** seria el que penjaria sobre la llar de foc fins acabar les festes.

Com va canviar la sort del mitjó blanc que estava mort de por! A mesura que l'anaven decorant, ell s'anava estirant, relaxant, tot cofoi. Se'n va adonar, gràcies als ulls d'una nena, que no passa res per no ser normal, que ser diferent també pot ser divertit.

Aquell dia ja es va quedar presidint la llar de foc del menjador. I cada cop que passava el cossi de la roba bruta (blanca o de color), ell feia un somriure afectuós a totes les peces de roba que el miraven entre les reixetes i els recordava que la vida és un gran viatge, només depèn de nosaltres mateixos fer-lo **increïble**.